

© 2018 Andrei Crăciun

© 2018 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Copertă: The Spartan Bureau

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRĂCIUN, ANDREI

La Paris, nimic din toate astea nu contează / Andrei Crăciun. -

București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-202-6

821.135.1

Tipărit în România

Andrei Crăciun

La Paris, nimic din toate astea nu contează

EDITURA
HERG BENET
2018

Povestire despre Paganel	93
Povestire despre Picasso	95
Povestire despre Popa Titi	97
Povestire despre Popescu.....	100
Povestire despre povestitor	103
Povestire despre Sonia.....	107
Povestire despre vara lui 1978.....	110
Povestire despre Vasco	118
Povestire despre vremea lui Călare	121
Povestire despre zilele cele lungi.....	125

Citește și:

PĂLĂRIA ALBASTRĂ ȘI ALTE POVESSTIRI

ÎNDURABILE

POVESTIRE DESPRE ACCIDENT

La cincisprezece ani știam deja că viața nu merită să fie trăită. Am așteptat să plece de acasă mama.

Era în schimbul de noapte – încă existau schimburi de noapte pe atunci. Am zâmbit mult în după-amiaza aceea, zâmbete care nu erau însoțite de cuvinte, fiindcă nu de cuvinte aveau nevoie ele.

Mama a plecat fericită, văzându-mă atât de liniștit – fusesem insuportabil în ultimele săptămâni. M-a lăsat privind pe geam cum cade zăpada peste uzina mecanică.

Mai erau două săptămâni până la Crăciun.

După ce a închis ușa, am început scrisoarea de adio. Le ceream alor mei iertare pentru ce am făcut, îi rugam să aibă alt copil și să îl crească altfel.

Mă semnam – tocmai îmi făcusem o semnătură și îmi făcea mare plăcere să o folosesc. Nu poți să lași o scrisoare de adio fără să te semnezi – nu e politicos.

Știu că înainte să urc pe acoperișul blocului mi-am spus că sigur e frig. Mi-am luat în picioare cele mai groase cizme pe care le aveam, unele îmblânite

– nu voiam să îmi fie frig la picioare, în caz că n-aș fi murit pe loc și aș fi agonizat în curtea blocului.

Acesta a fost ultimul meu gând lucid: să nu-mi fie frig la picioare în caz că nu mor pe loc.

Când sari, țipi – involuntar, țipi. Strigătul meu s-a auzit până la uzina mecanică, mi-am imaginat-o pe mama în halatul ei albastru oprindu-se pentru o clipă din producție, fără să știe de ce, privind la o piesă dintr-un angrenaj complicat la care prefera să nu se gândească vreodată.

În cădere, am fost agățat de un cablu – cablul m-a aruncat înspre zidul blocului. Nu pot să spun că am căzut la pământ – cred că mai degrabă, zdrobit, m-am scurs.

Durerea.

Adrenalina oprește durerea.

Nu am simțit o durere, am simțit un gol – mai târziu, când m-au luat pe targă am repetat aceste cuvinte de zeci de ori: *Dumnezeu să mă ierte, Dumnezeu să mă ierte.*

Brancardiera m-a prins de mână și mi-a spus așa: *Dumnezeu o să te ierte.*

După operația la coloană, brancardiera a venit să mă vadă. Nu avea nimic să îmi spună, dar mi-a adus un mic elefant din jad care stă pe vine și își ridică trompa, ca și cum ar cerși îndurare sau poate că altfel.

Mi l-a lăsat în palmă.

Mi-ar fi plăcut ca în locul elefantului brancardiera să scoată din poșetă un cuțit cu care să măucidă.

A venit și psihologul – psihologul mi-a spus că s-ar putea să mă visez căzând și că visul acesta s-ar putea repeta, că e normal și nu trebuie să îmi fie frică. Nu îmi era frică – psihologul n-a înțeles nimic. L-am privit ca și cum nu ar înțelege nimic și a plecat.

Am cincisprezece ani, sunt imobilizat într-un pat de spital, am o branulă în braț, e noaptea de Crăciun, și poate că ninge în continuare, și mai am un elefant de jad pe noptieră, și când închid ochii pot să mă văd înălțându-mă spre moarte, ca zmeiele pe cer.

Nu am rămas paralizat. Doctorii ziceau că e o minune, dar eu nu credeam pe atunci în minuni, și nu cred nici acum. Aș fi putut să mă târăsc mai departe prin viață într-un scaun cu rotile. Nu aș fi fost primul din familie. Nu eram nici primul din familie care încercase să fie demn și să se suprimă și ratase.

Unchiul Ovidiu nu avea picioare. Și le pierduse într-un accident la trecerea la nivel cu calea ferată, cum au constatat milițienii în rapoartele lor. Nu fusese însă un accident, unchiul Ovidiu își căutase sfârșitul.

Un milițian a luat-o de braț pe mătușa-mea și i-a spus:

— Tovarășa Olga, e mai bine să scriem că a fost un accident, credeți-mă, e pentru liniștea

dumneavoastră...

N-a avut dreptate milițianul. Unchiul Ovidiu nu s-a liniștit – cu anii, a devenit tot mai nebun. Pretindea că e singurul om liber de la noi din oraș. N-a mai fost niciodată pace în el.

Pentru că era un bărbat de patruzeci de ani fără picioare, mai credea și că nimeni nu îi mai poate face nimic. Avea un grup cu care se înhăitase: elemente declasate, elemente dușmănoase, oameni care nu credeau în victoria socialismului.

În noaptea aceea, au vărsat toată ura care clocotea în ei. Elementele declasate, elementele dușmănoase l-au luat pe unchiul meu din scaunul său cu roțile, l-au așezat pe asfalt, i-au pus o pensulă în mână și o cutie de vopsea alături și l-au lăsat să scrie foarte caligrafic:

Jos Ceaușescu!

A doua zi, când l-au arestat, nimeni nu credea că va face închisoare – ce să bagi la închisoare un om fără picioare? La balamuc, da – tot ce se putea. Dar la închisoare?

Era noiembrie 1989 când l-au condamnat. I-au dat, în regim de urgență, patru ani de pușcărie. Am auzit că, procedând astfel, fuseseră blânzi cu el.

Trei luni mai târziu, când l-au eliberat, s-a întors în oraș triumfător ca un Cezar. Oamenii se simțeau și ei, de-acum, liberi și credeau că viitorul va fi

magnific. Gloria lui s-a stins însă repede. A murit alcoolic și neîmpăcat – l-a găsit un vecin băltind în propriul căcat.

Un trunchi de om despre care oamenii au crezut, pentru câteva zile, că e un erou. Apoi, bineînțeles, oamenii au uitat – oamenii uită întotdeauna, cum altfel ar putea fi îndurată istoria speciei noastre?

Mi-l amintesc și acum în primăvara în care a domnit peste oraș – un monarh infirm, care se bărbieria întotdeauna prost, în bătaie de joc față de propriul chip.

Mi-l amintesc exact așa cum l-am văzut într-o zi anume când mă întorceam de la școală: în fața poștei, la telefoane, ținut în brațe de un tânăr. Unchiul meu fără picioare în brațele tânărului acela băgând o fisă în aparat pentru a lua o misterioasă legătură telefonică. Nu l-am întrebat niciodată unde suna. Priveam uluit, ca și cum mi-ar fi apărut pe o potecă de munte un pian la care cântă o pianistă faimoasă și foarte frumoasă.

Nu m-au lăsat să merg la înmormântarea unchiului Ovidiu. Mi-au spus că nu e un loc pentru copii. Nu l-am văzut mort, nu l-am văzut în groapă. La mine în cap e încă în brațele unui tânăr și formează un număr de telefon necunoscut.

Mă întorc în oraș aducând cu mine o faimă aici inutilă. După treizeci și cinci de ani, cine să mă mai

știe? Mă plimb pe străzile lui pustiite de oameni, știu exact unde merg. Acum sunt în fața blocului unde...

Fumez o țigară, mă uit la el și îl găsesc pitic.

Nu intru.

Las timpul să treacă și mă duc la singurul hotel din oraș, am chef să beau o sticlă de vin.

A doua zi, merg în cimitir, îi aprind o lumânare unchiului Ovidiu și tac și în fața crucii sale de pe care literele s-au șters pe jumătate.

Nu pentru el am venit.

Caut un alt mormânt, îl găsesc, mă așez în genunchi în fața crucii ei și îi spun:

— Nu m-a iertat Dumnezeu.

Nu aștept niciun semn la mormântul brancardierei.

Plec, iar acum e pentru totdeauna.

Aș putea să spun că i-am lăsat acolo micul elefant din jad, dar nu vreau să vă mint chiar în încheiere.

București, aprilie 2018

POVESTIRE DESPRE BRÂNDUȘA

Trecuseră șase ani de când îl împușcaseră pe dictator – în vara aceea l-au împușcat și pe J.R. și abia atunci totul s-a schimbat.

În noaptea în care l-au împușcat pe J.R. s-a mai întâmplat ceva.

Tabăra de la Amara era un șir de căsuțe de lemn, așezate una lângă alta lângă alta, în cea mai banală geometrie din lume. Peste ani, aveam să descopăr aceeași geometrie în pădurea de la Auschwitz.

Aici, se întâmplau lucruri fantastice, inevitabile, teribile: copiii își încetau existența. În locul lor apăreau niște creaturi sălbatice, nici copii, nici adulți, cărora le stătea mintea numai la ce era cu desăvârșire interzis.

Și fetițele își lepădau pielea lor inocentă, să nu credeți că ele erau altfel – și acesta era un spectacol groaznic și înduioșător, așa cum sunt toate devenirile.

Aveam treisprezece ani și superputerea de a-l asculta pe Johnny Cash în căști. Îmi plăcea singurătatea, îmi plăcea să-mi imaginez că împușc și eu un

om, în Reno, doar că să îl văd cum moare.

Aveam totuși trei prieteni, pentru care mi-aș fi dat, bucuros, viața. Singurătatea era importantă. Libertatea era importantă. Loialitatea era cea mai importantă.

Părăsisem deja un univers magic. La noi în sat, existau babe care aveau puterea să deoache găște. Dacă o babă deochea o găscă, trebuia adusă bunicămea, care spunea *Tatăl nostru* de nouă ori și, poate, dacă dădea Dumnezeu, găscă deocheată scăpa.

Mergeam să văd morții. Cu moartea, precum și cu nașterea, trebuia să te obișnuiești. Nu se întâmpla des, dar se nășteau animale hermafrodite. Știam ce înseamnă să fii și mascul, și femelă, nici mascul, nici femeie.

Brândușa purta cu sine semnul. Era ca o stea mică, pe care un înger i-o așezase chiar în frunte. Știam că se născuse cu două sexe. O lăsaseră femeie din comoditate. Despre ea, se zvonea că era satanistă, dar adevărul era altul.

Brândușa era mai degrabă posedată de dorințe interioare foarte complicate, pentru care nimeni nu ar fi fost pregătit. Ea nu era încă femeie, dar avea să devină în noaptea aceea. Știam, pentru că ea ne alesese. Eram patru băieți, uniți într-un jurământ de frăție, deci de tăcere.

Brândușa avea să se ofere celor trei prieteni mai

mari, iar eu fusesem chemat numai pentru a fi martor, urmând să se decidă, în funcție de mersul evenimentelor, dacă voi participa sau nu la deflorare.

Sincer, îmi purtam inima îndoită. Cum aveam și puterea sufletului, și puterea timpului, puteam să văd că voi purta mereu, în anii ce aveau să vină, în dreptul inimii, pata pierderii inocenței într-o casă mizerabilă de lemn pe malul unui lac plin de nămol despre care se spunea că făcea bine, deși nu făcea.

Brândușa nu știa ce este binele și ce este răul, și de unde ar fi știut? Abia împlinise cincisprezece ani. Și chiar dacă ar fi avut cincizeci sau șaptezeci de ani, de unde să știe un simplu om ce este binele și ce este răul? Tot ce pot face muritorii e să-și urmeze instinctul, ca niște câini.

Nu am participat. Nici măcar nu am privit actul. Am păzit intrarea în casa de lemn – am păzit-o degeaba. Pericolele erau toate înăuntru.

Când au isprăvit, m-au însărcinat să iau cearceaful plin de sânge și să îl arunc în fața unei alte căsuțe – cea în care înnopta Rada, cea mai frumoasă și mai insuportabilă fată din câte ni se arătasera pe pământ.

Am alergat cu cârpa însângerată și am aruncat-o sub fereastra Radei.

A doua zi, când s-a făcut ancheta, niciunul dintre noi nu și-a trădat jurământul. Deși se număra printre suspecți, Brândușa nici măcar n-a clipit, nici măcar